

Sygn. akt II AKa 132/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

7. SA Andrzej Wiśniewski

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczecinku A. C.

10. po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2021 r. sprawy

11. Z. G.

12. oskarżonego z art. 148 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

15. z dnia 20 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 24/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z uzupełnionego w punkcie 1. części dyspozytywnej tego wyroku opisu przestępstwa przypisanego oskarżonemu, po słowie „nacięcia” eliminuje słowo „w niej”, po słowie „przecięciem” eliminuje przecinek, a po słowie „goleniowej” w opisie tym dodaje słowo „lewej”,

- w miejsce orzeczonej wobec Z. G. kary 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 148 § 1 kk, wymierza oskarżonemu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym oraz od opłaty za obie instancje.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 132/20	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 20 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 24/19.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie obraza art. 7 k.p.k. polegająca na dowolnej, wybiórczej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny zeznań świadka J. K. (1) tj. poprzez bezkrytyczne przyznanie im waloru wiarygodności w całości, mimo że treść zeznań tego świadka jest wewnątrznie sprzeczna, w tym co do tego z kim świadek spotkał się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

w dniu zdarzenia, w jakim czasie i kiedy wrócił do domu, jak również co do tego, iż nie wie kto dokonał zabójstwa W. G. oraz co do tego, iż dowiedział się o śmierci pokrzywdzonego kolejnego dnia przychodząc do niego, gdzie prawdą jest, że dowiedział się o tym w dniu zdarzenia na komisariacie policji będąc zatrzymanym w tej sprawie, co bez wątpienia miało wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu;

2. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie obraza art. 7 k.p.k. polegająca na dowolnej, wybiórczej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie wyjaśnień oskarżonego tj. poprzez nieprzyznanie im waloru wiarygodności w

części, mimo że treść zeznań oskarżonego wskazuje na przebywanie świadka J. K. (1) w mieszkaniu pokrzywdzonego dwukrotnie w dniu zdarzenia, w tym raz z inną, nieustaloną osobą, co potwierdziły ostatnie zeznania J. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na :

a) stwierdzeniu, że oskarżony dokonał zabójstwa pokrzywdzonego W. G. (2), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie niewątpliwych, jednoznacznych ustaleń faktycznych;

b) stwierdzeniu, iż świadek J. K. (1) w dniu zdarzenia był tylko raz w mieszkaniu pokrzywdzonego, podczas gdy zarówno z wyjaśnień oskarżonego wynika wprost,

że świadek był w mieszkaniu tego dnia dwa razy, co również świadek potwierdził w późniejszych zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym;

c) uznaniu, iż J. K. (1) spożywał alkohol ze świadkiem Z. A. i A. K., podczas gdy świadek wskazał, iż tego dnia spożywał alkohol z H. N.;

d) uznaniu, że zeznania J. K. (1) są wiarygodne w całości, podczas gdy świadek zeznał, iż dnia 21.08.2018 r. do godz. 19:00 przebywał w towarzystwie A. K. i J. D., podczas gdy świadek A. K. zeznał, iż tego dnia przed godz. 14:00 wypił z J. K. i Z. A. po 2 piwa i po ok. 1 h poszedł do domu, gdzie czekała jego współmałżonka;

e) stwierdzeniu, iż zeznania świadka J. K. (1) korespondują z zeznaniami świadków: A. K. i Z. A., podczas gdy świadkowie ci wskazali, iż po spożyciu 2 piw każdy poszedł w swoją stronę

tj. A. K. do domu, Z.
A. do piwnicy przy
ul. (...) w S.;

f) uznaniu, iż
oskarżony wskazał
na świadka
R. G. jako osobę,
która chciała zabić
W. G. wraz
ze świadkiem J.
K., podczas gdy
oskarżony tylko i
wyłącznie
wskazywał na fakt, iż
będąc w mieszkaniu
słyszał inny głos,
który zwracał się do
J. K. „wychodzimy”,
który to nie był
głosem świadka J.
K.;

g) uznaniu
wyjaśnień
oskarżonego
złożonych
w dniu 8.03.2019 r.
jako
niewiarygodnych,
podczas gdy świadek
J. K.
w zeznaniach
wskazał, iż był
jednak dwukrotnie
w miejscu
zamieszkania
pokrzywdzonego,
co też obszernie
oskarżony wyjaśnił
w tychże
wyjaśnieniach,
wskazując na kolejne
przyjście J. K. (1)
wraz z drugą butelką
wódki, którą razem
spożywali;

h) uznaniu, iż dalsze
wyjaśnienia

	<p>oskarżonego co do negowania sprawstwa są niekonsekwentne, w tym z przeprowadzonym eksperymentem, podczas gdy w czasie eksperymentu procesowego oskarżony nie wskazywał jasno i klarownie co się wydarzyło w dniu 21.08.2018 r., lecz operował wyrażeniami niepewnymi: „on [tj. W. G.] nie kroił tak”, „no i dalej nie wiem”, „nie wiem”, „chyba nie”, „chyba nie, ale to chyba bo nie wiem”, „nie pamiętam tego”, „chyba tak było”, „nie wiem, nic nie wiem z tego”, „jak byłem pijany to guzik tam wiem wielki”, „sam nie wiem, to domysły tylko”.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przystępując do prezentacji wyników instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, na wstępie wypada zauważyć, że w ramach podniesionych w</p>				

apelacji zarzutów
obrazy
art. 7 kpk, autor tejże
apelacji, de facto,
kwestionuje ocenę
wyłącznie dwóch
dowodów,
a mianowicie
wyjaśnień Z. G.
(k.177-183,
k.205-207,
k.209-210,
k.395-400,
k.585-589, k.608,
k.643) oraz zeznań
J. K. (1) (k.216-217,
k.254-255,
k.462-465).
Prawidłowość tej
oceny jest również
przedmiotem
zarzutu
wyspecyfikowanego
w punkcie
3 apelacji, choć
ów zarzut, według
skarżącego, ma się
rzekomo odnosić
do poczynionych
przez Sąd Okręgowy
ustaleń faktycznych.
Abstrahując jednak
od tego, a skupiając
się
na dokonanej przez
Sąd orzekający
ocenie relacji Z. G. i
J. K. (1),
w pierwszej
kolejności trzeba
zauważyć, że
zarówno
wyjaśnienia
oskarżonego, jak i
zeznania J. K. (1) nie
są konsekwentne.
Dostrzega to
również apelujący,
tyle tylko,

że na tym tle, stosuje tego rodzaju zabieg interpretacyjny owych zeznań i wyjaśnień, który, po pierwsze, objawia subiektywizm skarżącego i po wtóre, uprawnioną czyni tezę, że wspomniane wyżej zarzuty posiadają na wskroś polemiczny charakter. Zabieg, o którym mowa sprowadza się zaś do tego, że apelujący nie dokonuje gradacji okoliczności, których dotyczą rzeczony niekonsekwencje, dodać trzeba, gradacji koniecznej do przeprowadzenia z punktu widzenia istotności tych okoliczności dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Natomiast zwracając uwagę na te okoliczności, w przypadku tych, które wynikają z zeznań J. K. (1), apelujący wykorzystuje je do „podbudowania” sugestii o rzekomo niewiarygodnym charakterze tych zeznań. Inaczej zaś skarżący traktuje niekonsekwencje występujące w wyjaśnieniach Z. G.. Nawiązując do nich stwierdza jedynie,

że „fakt, iż oskarżony miał wiele czasu na wypełnienie luk, które związane są z jego stwierdzoną chorobą w postaci uzależnienia od alkoholu, prowadzi do wniosku, iż z dużą skrupulatnością mógł on przypomnieć sobie szczegóły z dnia zdarzenia, w tym m.in. odgłosy innej osoby, obecność J. K. (1) co najmniej dwukrotna, spożywanie wspólnie z pokrzywdzonym i świadkiem alkoholu (wódki Absolut), potem kolejnego alkoholu (wódki Żytniówki).” (strona 7 apelacji). Uwypuklenie tej, swego rodzaju „nierówności interpretacyjnej”, którą w odniesieniu do wspomnianych zeznań i wyjaśnień prezentuje obrońca oskarżonego jest konieczne, ponieważ niekonsekwencja wyłaniająca się z wyjaśnień Z. G. dotyczy okoliczności o fundamentalnym znaczeniu, a przy tym jest wręcz rażąca. Natomiast niekonsekwentny charakter zeznań J. K. (1) ujawnia się na tle okoliczności,

które istotnymi nie są, a ponadto, a właściwie przede wszystkim, trzeba zaakcentować, iż specyfika owych niekonsekwencji prowadzi do wniosku, że faktu ich powstania nie można łączyć z intencjonalnym, czy też inaczej, z celowym zeznawaniem nieprawdy przez J. K. (1). Chcąc przekonać o słuszności tej konstatacji, najpierw należy przypomnieć, że J. K. (1) zmarł i w związku z tym, przesłuchanie go w postępowaniu sądowym, a w konsekwencji wyjaśnienie powodów powstania rozbieżności w jego zeznaniach ze śledztwa, stało się niemożliwe. W tej sytuacji, trzeba więc zwrócić uwagę na tę niekonsekwencję zeznań J. K. (1), którą uwypukla również skarżący, a której to istnienie, pomimo śmierci autora omawianych zeznań, najbardziej i bez żadnych wątpliwości, a wręcz jednoznacznie, przekonuje o zasadności wspomnianej

konstatacji, a
mianowicie, że
intencją
wymienionego nie
było przedstawianie
nieprawdziwych
faktów.

Konkretyzując,
należy więc
zauważyć, że w
zeznaniach
zwerbalizowanych w
dniu

22 sierpnia 2018
r. (k.216-217), J.
K. (1) stwierdził
między innymi, że
o śmierci W. G.
(2) dowiedział się w
komisariacie policji,
a zatem dowiedział
się w godzinach
wieczornych w dniu
21 sierpnia 2018 r.,
bo właśnie wtedy
został zatrzymany
i przewieziony do
owego komisariatu.
Tymczasem w
zeznaniach
złożonych w trakcie
przesłuchania w
dniu

12 marca 2019
r. (k.462-465), a
więc w zeznaniach
złożonych po
upływie 7 miesięcy,
J. K. (1) wskazał,
że „o śmierci W.
dowiedziałem się od
jego sąsiadki na
drugi dzień, kiedy do
niego przyszedłem,
a jego mieszkanie
było zamknięte.
Wówczas sąsiadka
powiedziała mi, że
W. nie żyje i
że był policja i

zabrali G..” (k.465). Zestawienie tych wypowiedzi J. K. (1) pozwala się więc zorientować, że ta druga nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy, a jednocześnie pozwala też stwierdzić, że taki jej charakter jest konsekwencją faktów obiektywnie zaistniałych, a więc takich, których ewentualne podważanie, już z gruntu, skazane jest na niepowodzenie. To z kolei oznacza, że J. K. (1), zniekształcając w czasie wspomnianego przesłuchania swoje wcześniejsze zeznania nie uczynił tego w sposób celowy, zamierzony. Tę samą uwagę należy też odnieść do stwierdzenia wymienionego, że w godzinach popołudniowych spożywał alkohol z H. N. (2), choć wcześniej wskazywał, że czynił to z A. K. (2) i J. D. (2), co zresztą w przypadku tego drugiego, również nie odpowiadało rzeczywistości, ponieważ z zeznań A. K. (2) (k.213-214) oraz Z. A. (2) (k.192-193) wynika,

że to właśnie z nimi,
w dniu 21 sierpnia
2018 r.,
w godzinach
popołudniowych, J.
K. (1) spożywał
alkohol. Autor
apelacji zwraca
również uwagę, że
zeznania, które J.
K. (1) zwerbalizował
w dniu 12 marca
2019 r. zawierają
informację, iż w
dniu zdarzenia
wymieniony był
dwukrotnie w
mieszkanie W. G.
(2), podczas gdy w
zeznaniach
znajdujących się na
kartach 216-217
i 254-255 stwierdził
on, że w mieszkaniu
tym był tylko raz.
Ta nieścisłość jest
oczywiście
zauważalna, tyle
tylko, że według
zeznań J. K. (1) z
dnia 12 marca 2019
r.,
jego pierwsza wizyta
w mieszkaniu J.
K. (1) miała się
wiązać z tym, o
czym wymieniony
zeznawał również
wcześniej, a
mianowicie ze
wspólnym udaniem
się
z oskarżonym po
zakupy. Natomiast
druga wizyta J. K. (1)
w tym mieszkaniu
wiązała się z tym, o
czym J. K. (1) także
wcześniej zeznał,
to jest wiązała się

z powrotem z tych zakupów. Różnica, która występuje w analizowanym zakresie pomiędzy treścią wcześniejszych zeznań J. K. (1) a treścią tych z dnia 12 marca 2019 r. polega więc na tym, że w tych pierwszych, wymieniony wskazał, że przed pójściem na zakupy oczekiwał na oskarżonego przed blokiem, zaś w tych z dnia 12 marca 2019 r., stwierdził, że zanim obaj udali się po zakupy, wszedł do mieszkania W. G. (2) i przebywał tam 15 - 20 minut. A zatem, rozbieżność, na którą skarżący aktualnie wskazuje, jakkolwiek istnieje, to jednak dotyczy ona okoliczności o drugorzędym znaczeniu i w związku z tym, z obiektywnego punktu widzenia, jest zrozumiała i jako taka pozostaje bez wpływu na ocenę zeznań J. K. (1). Akcentując tę, jak i pozostałe rozbieżności wyłaniające się z zeznań J. K. (1), apelujący traci z pola widzenia nie tylko to, że dotyczą one detali, które

w rzeczywistości istotne nie są, ale również i to, a właściwie przede wszystkim to, co w tych zeznaniach jest właśnie istotne, a mianowicie, że swoją obecność w mieszkaniu W. G. (2), J. K. (1) niezmiennie i konsekwentnie lokował na godziny przed i południowe w dniu 21 sierpnia 2018 r., a nie na godziny późnopołudniowe, czy wieczorne, kiedy to zmaterializowało się zdarzenie będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Czyniąc te uwagi, niezależnie od specyfiki rozbieżności występujących w zeznaniach J. K. (1), należy sformułować pytanie, co mogło być ich przyczyną, skoro nie jest nią intencjonalne kształtowanie treści zeznań przez wymienionego. Udzielenie odpowiedzi na tak sformułowane pytanie, w związku z tym, że z uwagi na śmierć J. K. (1), nie zdołano go przesłuchać w postępowaniu jurysdykcyjnym, było i jest utrudnione.

W tej sytuacji, aktualnie jedynie w kategoriach prawdopodobieństwa, aczkolwiek zdaniem Sądu odwoławczego, graniczącego niemalże z pewnością, można a właściwie trzeba stwierdzić, że wspomniane rozbieżności w zeznaniach wymienionego, są oczywiście konsekwencją upływu czasu, a także (...), którego wyznacznikiem było, między innymi, nadużywanie alkoholu i spożywanie go w różnych przypadkowych miejscach, również z przypadkowo spotkanymi osobami. Taki (...), jak podpowiadają to zasady doświadczenia życiowego, mógł determinować i zapewne determinował treść jego zeznań.

Eksponując przytoczone wyżej rozbieżności wyłaniające się na tle zeznań J. K. (1), autor apelacji, jak wspomniano to wcześniej, marginalizuje to, że wyjaśnienia oskarżonego w

kwestiach, które posiadają fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, są wręcz dychotomiczne. Takie a nie inne stanowisko skarżącego, jest skądinąd zrozumiałe, aczkolwiek formułując tę konstatację, trzeba też zauważyć, że apelujący zbywa milczeniem to, że w wyjaśnieniach Z. G. i to niezależnie od ich dychotomicznego charakteru, występują takie rozbieżności, które ze względu na doniosłość okoliczności, których dotyczą, w swym charakterze, są niemalże takie same jak rozbieżności dostrzeżone przez skarżącego w zeznaniach J. K. (1). Aby nie być w tej materii gołosłownym, wypada więc zauważyć, że w trakcie przesłuchania w dniu 8 marca 2019 r. (k.395-400), podczas to którego Z. G. przedstawił odmienną

od wcześniej
prezentowanej
wersję zdarzenia,
wymieniony
oznajmił, że słyszał
głos
pokrzywdzonego,
który mówił „J. co ty
ode mnie chcesz?”,
a następnie słyszał
jeszcze jeden głos
„wychodzimy, ale to
nie był J. głos.”
Natomiast składając
wyjaśnienia
na rozprawie w
dniu 27 maja
2019 r. (k.585-589)
oskarżony w żadnym
ich miejscu, nawet
nie wspomniał,
że słyszał głos
drugiego mężczyzny
wypowiadającego
słowo
„wychodzimy”. W
tych samych
wyjaśnieniach, Z. G.
stwierdził również,
że zorientował się,
iż W. G. (2) nie
żyje po tym, jak się
obudził, a właściwie
jak wskazał, „ocknął
się”,
co według
oskarżonego
nastąpiło „około 8 - 9
rano.” Tego rodzaju
informacja, rzecz
jasna nie odpowiada
rzeczywistości,
ponieważ Z. G.,
w związku z
popęlnieniem
przypisanego mu
przestępstwa został
zatrzymany w dniu,
w którym to
przestępstwo

zaistniało, a konkretnie 21 sierpnia 2018 r., o godzinie 21.40 (k.12-13). A zatem, takie, to jest wybiórcze traktowanie przez apelującego wyjaśnień Z. G. oraz zeznań J. K. (1) utwierdza jedynie w przekonaniu, że zarzuty apelacyjne sformułowane na kanwie tych drugich (zeznań J. K. (1)) są bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Natomiast kontynuując uwagi dotyczące wyjaśnień Z. G. należy podkreślić to, co podkreślił również Sąd Okręgowy, a mianowicie, że w trakcie dwóch pierwszych przesłuchań wymienionego, które to w dniu 22 sierpnia 2018 r. przeprowadził prokurator (k.205-207 i k.209-210), oskarżony nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale również, co uczynił podczas pierwszego przesłuchania, zrelacjonował przebieg zdarzenia. Co więcej, w czasie tego samego

przesłuchania, Z. G. wyraził skruchę i żal z powodu pozbawienia życia W. G. (2). Zaaakcentować także wypada, że podczas kolejnej czynności śledczej przeprowadzonej z udziałem oskarżonego, to jest w trakcie eksperymentu procesowego (k.177-183), wymieniony również zrelacjonował i zaprezentował przebieg zdarzenia. Co prawda uczynił to bardziej bądź mniej składnie, niemniej jednak na tyle czytelnie, że wbrew sugestii skarżącego, nie ulega wątpliwości, iż także podczas wspomnianej czynności, oskarżony przyznał, że to nie kto inny lecz właśnie on pozbawił życia W. G. (2). Z. G. przyznał to również w trakcie posiedzenia Sądu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.260-262) i co więcej oznajmił także, że jego dotychczas składane wyjaśnienia są prawdziwe i w związku z tym w całości je podtrzymuje.

Natomiast podczas ostatniego przesłuchania w śledztwie, które zostało przeprowadzone przez prokuratora w dniu 8 marca 2019 r. (k.395-400), Z. G. złożył zupełnie odmienne wyjaśnienia od tych, które wcześniej werbalizował, sugerując w nich, że osobą, która uśmierciła W. G. (2), jest między innymi, J. K. (1). Tę zasadniczą zmianę wyjaśnień dokonaną przez oskarżonego, autor apelacji puentuje zaś cytowanym wcześniej, lapidarnym stwierdzeniem, że „fakt, iż oskarżony miał wiele czasu na wypełnienie luk, które związane są z jego stwierdzoną chorobą w postaci uzależnienia od alkoholu, prowadzi do wniosku, iż z dużą skrupulatnością mógł on przypomnieć sobie szczegóły z dnia zdarzenia, w tym m.in. odgłosy innej osoby, obecność J. K. (1) co najmniej dwukrotna, spożywanie wspólnie z pokrzywdzonym

i świadkiem alkoholu (wódki Absolut), potem kolejnego alkoholu (wódki Żytniówki).” (strona 7 apelacji). Owo stwierdzenie, w kontekście wcześniejszych procesowych wypowiedzi oskarżonego, brzmi wręcz absurdalnie, a o takim jego charakterze przekonują jeszcze inne, istniejące na gruncie przedmiotowej sprawy uwarunkowania. Prezentując je, trzeba zaś przypomnieć to, co trafnie podkreślił również Sąd Okręgowy, a mianowicie, że oskarżony w czasie tego samego przesłuchania przeprowadzonego na rozprawie głównej (k.585-589), w sposób nad wyraz niekonsekwentny przedstawiał powody, które rzekomo doprowadziły do ukształtowania tych jego wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego i ostatecznie przypisanego mu czynu. Otóż najpierw

twierdził, że takiej treści zeznania kazali mu złożyć funkcjonariusze policji, a następnie oznajmił, że „(...) policja nie namawiała mnie żebym tak mówił, tylko tak mi sugerowano, że mogło być właśnie tak i ja w ten sposób odpowiadałem.”

Oskarżony stwierdził także „nie wiem jak wyjaśnić sprzeczności związane

z tym, że twierdziłem, że najpierw K. wyszedł z domu, a w dzisiejszych zeznałem, że był aktywny podczas tego zdarzenia.” (k.588).

Czyniąc te spostrzeżenia trzeba jednocześnie zwrócić uwagę na to, co skarżący pomija a co również trafnie dostrzegł Sąd pierwszej instancji, a mianowicie, że z opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa

(k.330-337 i k.509-591) jednoznacznie wynika, iż Z. G. prezentuje silny mechanizm iluzji i zaprzeczania. O tym, przekonują zresztą nie tylko wyjaśnienia

oskarżonego, które Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne, ale również zeznania funkcjonariuszy policji M. K. (k.34-37 i k.604-605) i M. Z. (k.49-50 i k.605-606), którzy jako pierwsi przybyli na miejsce zdarzenie. Zeznania te dowodzą bowiem, że oskarżony w ogóle zaprzeczał, iż zna osobę, której zwłoki ujawniono w mieszkaniu, a także twierdził, że do śmierci tej osoby doszło w momencie gdy przebywał w łazience. Na marginesie trzeba zauważyć, że w wyjaśnieniach znajdujących się na karcie 205-207, sam oskarżony przyznał, że te jego wypowiedzi są nieprawdziwe. Wskazał bowiem „ja policjantom kręciłem, chciałem się wymigać, nie mówiłem prawdy co do tego co się działo.” (k.207).

A zatem, w przedstawionym kontekście uwarunkowań dowodowych stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyczerpująco zgromadzonych

dowodów, w tym przede wszystkim wyjaśnień Z. G. i zeznań J. K. (1) jest bezbłędna i jako taka zasługuje na pełną akceptację. Bezbłędne są również poczynione przez Sąd orzekający ustalenia faktyczne. Trudno jednak o inną w tym zakresie konstatację skoro odzwierciedlają one rzeczywisty przebieg zdarzenia, a ich źródłem są wyłącznie te dowody, które przy zachowaniu wskazań przewidzianych w art. 7 kpk, zostały uznane przez Sąd meriti za wiarygodne. Poprawna jest również ocena prawna zachowania oskarżonego, która to, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, stanowi oczywistą w swej wymowie egzemplifikację prawidłowo ustalonych faktów.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>popelnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylene zaskarzonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi pierwszej instancji.</p>				
<p>Zwiezle o powodach uznania wniosku za zasadny, czesciowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wnioski niezasadne z powodow zaprezentowanych powyzej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>razaca niewspolmiernosc kary wymierzonej oskarzonemu Z. G. w wysokosci 25 (dwudziestu pieciu) lat pozbawienia wolnosc, podczas gdy oskarzony probował udzielic pomocy pokrzywdzonemu wzywajac pogotowie, opiekował się pokrzywdzonym kazdego dnia, jak rowniez dla osiagniecia celow kary i prawidlowego zastosowania dyrektyw kary wystarczyloby orzeczenie kary pozbawienia wolnosc w nizszym</p>	<p># zasadny # czesciowo zasadny # niezasadny</p>		

	wymiarze, albowiem orzeczona kara jawi się jako nieadekwatna, rażąco surowa i wysoka.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Sformułowany w apelacji zarzut rażącej niewspółmiernej surowości kary wymierzonej Z. G. jest częściowo zasadny, aczkolwiek nie z powodów przytoczonych w uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego.</p> <p>Trzeba bowiem zauważyć, a przekonują o tym pisemne motywy kwestionowanego orzeczenia, że wymierzając Z. G. karę o szczególnym charakterze, jaką jest kara 25 lat pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy miał w polu widzenia wszystkie, a więc zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe okoliczności czynu, które to, co należy podkreślić, posiadają nad wyraz</p>				

negatywną wymowę i tym samym, nad wyraz obciążający oskarżonego charakter. Rzecz jednak w tym, że kształtując rozstrzygnięcie w przedmiocie kary, Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił, choć zdaniem Sądu odwoławczego powinien uwzględnić, kwestię związaną z treścią wyjaśnień oskarżonego. Konkretyzując tę uwagę, w pierwszej kolejności wymagającym przypomnienia staje się to, co jest nad wyraz oczywiste, a mianowicie, że depozycje formułowane przez oskarżonego, generalnie są indyferentne z punktu widzenia doboru i wymiaru kary. Niemniej jednak, treść wyjaśnień oskarżonego, mimo wszystko, może wyjątkowo wpływać na rodzaj bądź wysokość orzekanej wobec niego kary. Przytaczając zaś te wyjątki, to poza sytuacjami przewidzianymi w art. 60 § 3 kk i art. 60 § 4 kk, chodzi również o sytuację,

w której wyjaśnienia oskarżonego są jedynym dowodem pozwalającym przypisać mu sprawstwo i winę w zakresie zarzucanego czynu. Wówczas to, taka postawa, czy też inaczej, takie wyjaśnienia oskarżonego mogą stanowić, aczkolwiek oczywiście nie muszą, okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. Odnosząc tę uwagę do dowodowych realiów analizowanej sprawy należy natomiast zauważyć, że w zdarzeniu, które jest jej przedmiotem, uczestniczyli jedynie oskarżony i pokrzywdzony, przy czym ten drugi w następstwie działania pierwszego zmarł. Wypada również podkreślić, że wymienieni od dłuższego czasu wspólnie zamieszkiwali, w związku z czym, ujawnione na miejscu zdarzenia ślady daktyloskopijne (k.355-367) oraz biologiczne (k.405-461) identyfikujące Z. G. nie mogą stanowić i zresztą nie

stanowiły podstawy do przypisania mu przestępstwa dokonanego z pokrzywdzeniem W. G. (2). Zaakcentować też trzeba, a wynika to z przywoływanych już wcześniej zeznań funkcjonariuszy policji M. K. i M. Z., że drzwi mieszkania, w którym znajdował się oskarżony i zwłoki pokrzywdzonego były otwarte. Innymi słowy, możliwość wejścia do tego mieszkania nie była w żaden sposób ograniczona. W świetle tych uwarunkowań nie ulega więc wątpliwości, że gdyby Z. G. nie przyznał się do uśmiercenia W. G. (2) i nie zrelacjonował przebiegu zdarzenia, to przypisanie mu zarzucanego czynu, byłoby bardzo utrudnione, jeśli nie nawet niemożliwe. Na kanwie wspomnianych uwarunkowań i przy hipotetycznym założeniu, że oskarżony, na przykład odmówił składania wyjaśnień, do czego przecież był uprawniony, można by bowiem

sformułować inne, równie możliwe wersje przebiegu zdarzenia, a nie wdając się w ich szczegóły, bo te przecież mogą być różnorakie, konkretnie takie wersje, które wykluczałyby udział w tym zdarzeniu oskarżonego. A zatem, w obliczu takiej sytuacji, wyjaśnienia Z. G., nie tylko że można, ale z uwagi na ich doniosłość, trzeba zakwalifikować jako okoliczność, która przemawia na korzyść oskarżonego. Co więcej, mając w polu widzenia to, że dzięki wyłącznie tym wyjaśnieniom możliwe stało się takie rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy jak to, które zostało odzwierciedlone w zaskarżonym wyroku, stwierdzić należy, że omawiana w tym miejscu okoliczność posiada do tego stopnia łagodzący charakter, że w jej kontekście wymierzona oskarżonemu kara 25 lat pozbawienia wolności, niezależnie od innych obciążających wymienionego

<p>elementów, jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowa. Wyrażając ten pogląd, Sąd odwoławczy zmienił więc zaskarżony wyrok, wymierzając oskarżonemu w miejsce wspomnianej kary, karę 15 lat pozbawienia wolności, która to jest najwyższą podstawową a przewidzianą ustawowo karą pozbawienia wolności związaną z popełnieniem przestępstwa stypizowanego w art. 148 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w części co do kary i wymiarzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny z powodów</p>		

przedstawionych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wymierzenie oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia		

<p>wolności w miejsce orzeczonej wobec niego kary 25 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zmiana jest konsekwencją uwarunkowań przedstawionych powyżej.</p>		
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Doprecyzowanie opisu czynu w zakresie obrażeń ciała, których doznał W. G. (2).</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd Okręgowy, odwołując się do opinii sądowno - lekarskiej (k.318-329), jakkolwiek doprecyzował opis czynu we wspomnianym zakresie, aczkolwiek mimo wszystko, nie uczynił tego w taki sposób, który „wiernie” odzwierciedla ustalenia przedstawione w tejże opinii.</p>		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Z uwagi na długoterminowy charakter kary pozbawienia wolności wymierzonej Z. G., Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.</p>	

7. PODPIS	
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Z. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego oraz wymierzona mu kara pozbawienia wolności.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------